

## קטע מתוך הספר "דני וקרמבו"

### אוריה שביט (עמ' 8)

קרמבו בן שש. בשנים של בני אדם הוא כבר בן יותר מארבעים. מצחיק לחשב על זה ככה. אני אוהב אותו. את הפתמים השחורים שלו. את הריח שלו, כמו של ספה ישנה. את הדרך שהוא מטה את הראש לצד כשהוא לא מבין משהו. את הלקוקים שהוא מלקק אותי בלחי כשהוא מתגנב בלילה למטה שלי. את הפרצוף הרציני שהוא עושה כשהוא שולח רגל אחורית כדי לגרד את הסנטר. את קורי השנה שיש לו בבקר בזויות העינים, כמו פתיתי ארוז קטנים. איך שהוא מרחת סביב כמו משגע ומניף את הזנב למעלה ולמטה כששמים לו בקערה את החטיפים המיוחדים לכלבים. איך שהוא שומט את הראש שלו על הברכים שלי כשאני רואה טלויזיה. הוא אתנו כבר שלש שנים, מאז שאבא מצא אותו פצוע במטע ההדרים, ואני לא יכול לדמין את החיים בלעדיו. אבל כשצריך לטיל אותו שלש פעמים ביום, ולאסוף את הצרכים שלו, זה מעצבן.